

det foreliggende Lovforslag sige, at Ministeren maa jo erindre, at han selv i det foreliggende Lovforslag foreslaar en Nedgang, men denne Nedgang er Slettelsen af Tillægshjælpen. Dertil siger jeg, at det gaar ud over Familieforsørgerne, medens der ingen Nedgang sker for Ikke-Forsørgere. Altsaa, det, mine Bemærkninger tenderede i Retning af, var, at Familieforsørgere skulde have mere, medens de andre skulde have mindre. Den samlede Sum vilde for saa vidt ikke blive berørt deraf, saa vidt jeg kan skønne. Ministerens Dispositioner har jo i øvrigt allerede ved dette Lovforslag vist sig ikke at være paa langt Sigt, idet han ikke en Gang nu tør foreslaa det samme som i Fjor, at Fonden skal udrede Halvdelen af den ekstraordinære Hjælp. Naar jeg i Dag mener, at det vil være rigtigt, at Fonden udreder denne Hjælp, medens jeg i Fjor kunde gaa med til, at Staten udrede Halvdelen, saa har det sin Aarsag i, at den finansielle Stilling i det hele taget maa bedømmes paa en lidt anden Maade, end den maatte i Fjor, da det Forslag blev behandlet her. Med Hensyn til Ministerens Bemærkninger om Arbejdsdirektørens embedsmæssige Skrivelse i den Sag, vil jeg sige, at jeg tillægger den ikke nogen særlig Betydning, for saa vidt som jeg ikke ved af, at Arbejdsdirektøren er i Besiddelse af andre Oplysninger om Fondens Stilling end dem, baade Ministeren og jeg er i Besiddelse af.

Maa jeg dernæst i Anledning af de Bemærkninger, Ministeren sluttede med om de arbejdsløses sørgelige Stilling, sige, at saadanne Bemærkninger og den Tankegang, der ligger bagved, er for mig højst prisværdige, og Ministeren skal ikke høre ondt for denne Tankegang fra os. Jeg tror i det hele taget ikke, at Ministeren her vil gentage, hvad hans Presse har skrevet om mit Partis Forstaaelse af de arbejdsløses Stilling, naar Ministeren tænker paa vort Partis Stilling op gennem Aarene i denne Sag. Ingen skal undervurdere, hvad Arbejdsløsheden betyder af Lidelse for de arbejdsløse, og det har i Sandhed mit Parti heller ikke gjort. Naar vi nu staaar ved Behandlingen af dette Lovforslag, kan jeg ikke lade være med at nævne, at i Fjor, da vi stod ved første Behandling af det tilsvarende Lovforslag, tillod jeg mig at minde Ministeren om denne Side af Sagen, jeg mindede ham om, at det, vi stod overfor, ikke blot var Spørgsmaalet om at yde Understøttelser til dem, der var arbejdsløse, men det var at føre en Politik, som hindrede, at denne Arbejdsløshed gik hen og blev permanent.

Jeg tillod mig derom i Fjor den 16. December her i Tinget at sige, at hvis den højtærede Regering vilde fastholde den Pengepolitik, de havde ført, „vil Arbejdsløshedens Svøbe stadig være over os i de kommende 2—3 Aar til utaalelig Lidelse for Arbejderstanden“, og jeg føjede til som Udtryk for min gode Tanke om Regeringen, at jeg havde „den Tro til Regeringen, at Arbejderstandens Lidelser som Følge af Deflationskrisen dog kan blive saa store, at Regeringen ogsaa vil blive saa lydhør for dem, at den vil vige tilbage for gennem sin Valutapolitik at bidrage blot det allermindste til at forlænge Krisen og derved ogsaa tage Ansvaret for, at Arbejdernes Modstandskraft brydes gennem en aarelang Arbejdsløshedsperiode“. Jeg siger, at det er meget godt at kunne græde over Ulykken, naar den er sket, men at det er meget, meget bedre for Ministeren at kunne hindre Ulykken i at ske.

Og saa blot endnu den Bemærkning, at naar vi nu igen i Dag fra Regeringsbænken hører den Udtalelse, at Handlingens Tid er inde, i den Forstand, at dersom der ikke handles hurtigt, og som Ministeren ønsker, saa vil det drage politiske Konsekvenser efter sig, ja, saa vil jeg derom blot sige den simple Ting, at det er en højst interessant Meddelelse, Ministeriet giver, men ud derover finder jeg ingen Anledning til at tilføje noget, for den forandrer ikke det mindste i vor Opfattelse af, hvad der er rigtigt i dette Lovforslag eller i det Lovforslag, vi behandlede i Gaar, og Gentagelsen deraf gør ikke Betydningen af Meddelelsen større.

Socialministeren (Borghjerg): Det ærede Medlem Hr. Kragh undrede sig over, at jeg havde ventet en direkte Overgang til anden Behandling af disse Lovforslag, hvorefter det ene i overordentlig høj Grad er let overskueligt, Refusionsforslaget, og det andet for saa vidt ogsaa let overskueligt, og har været til Udvalgsbehandling i sidste Vinter. Det ærede Medlem kunde ikke være med dertil, og jeg har heller ikke i nogen høj Grad ventet det ærede Medlems Tilslutning dertil. Men jeg havde ventet, at der var et Flertal, der vilde have sendt disse Lovforslag straks over til det andet Ting; for saa vidt er jeg blevet skuffet. Men jeg glæder mig over Tilsagnet baade fra det ærede Medlem Hr. Kragh og fra det ærede Medlem Hr. Sven om, at Udvalgsbehandlingen skal blive hurtig.

Det ærede Medlem Hr. Kragh sagde, at nu fremgik det yderligere klart ogsaa af